

[Langkilde.]

organer mødtes på dette punkt, at resultatet var meget ensartet, nemlig at der ikke kom så forfærdelig meget ud af det — ikke på de store, afgørende områder.

Med hensyn til netop administrationsrådets form må man sige, at det havde vi fra konservativ side en vis fornemmelse af, da man indførte det i 1965. Jeg kan nævne, at i en bedømmelse af den betænkning, som lå til grund for dannelsen af administrationsrådet af 1965, udtrykte jeg det således i en artikel i Berlingske Tidende den 25. maj 1965, at denne form vil være lige så magtesløs over for de afgørende problemer i dette spørgsmål som den hidtidige form, blot vil det efter alt at dømme blive en lille smule mere dyrt at være magtesløs.

Nuværende finansminister hr. Poul Møller gav under tillægsbevillingsdebatten i 1965 udtryk for en tilsvarende opfattelse af den nyordning, som var skitseret, og som jo i høj grad hvilede på, at man gennem administrationsrådet, som overvejende blev en samling af styrelseschefer, ville søge at gennemføre en rationalisering i de forskellige styrelser. Hr. Poul Møller sagde dengang, at der jo ikke var forfærdelig meget nyt i at lægge ansvaret for rationalisering på styrelsescheferne, for det har de hele tiden haft, og der er ikke sket noget på dette felt.

Nu må man vel nok have lov at sige — det var den højtærede statsminister også inde på — at der er jo skabt resultater på en hel lang række områder, hvor det drejer sig om arbejdsprocesser, og jeg vil da også gerne understrege, at det kan siges, at der er opnået væsentlige resultater f. eks. inden for DSB, som jo er en erhvervsdrivende virksomhed, og forsvaret synes jeg også har opnået betragtelige rationaliseringsresultater. Men jeg tror nok, man må sige, at når det drejer sig om de store, tværgående problemer, strukturproblemerne, har man ikke nogen resultater; man kan vel oven i købet på visse områder sige tværtimod. Jeg tænker f. eks. på regeringsomdannelser i den tidligere regerings tid, hvor man f. eks. en søndag på Egernvej udskilte dele af socialministeriet til et ministerium vedrørende familiens anliggender — da modarbejdede man direkte

en igangværende rationalisering; opbygningen af en fornuftig administration af hele bygningsvæsenet under socialministeriet. Det er sådan set et memento til os om, at hvad der arbejdes og slides for i mange år, kan sættes over styr en søndag på Egernvej. Her kommer det politiske problem ind. Hvis det på et givet tidspunkt passer i det politiske spil, kan man altså sætte resultaterne over styr, netop hvor det drejer sig om de tværgående problemer på administrationens område.

Hr. Peter Nielsen var inde på forskellige problemer bl. a. omkring arbejdskraften. Det er selvfølgelig et kendt fænomen, at problemet om overkvalificeret arbejdskraft er meget væsentligt i denne forbindelse, men jeg vil gerne have lov at fremhæve, at vi med den nye tjenestemandsløvslov i og for sig har fået et grundlag for at komme mere på kleshold af dette problem. Der er en mulighed for gennem det nye system, som tænkes opbygget omkring stillingsvurdering og arbejdsbeskrivelse, at komme nærmere ind på dette problem, for der er ingen tvivl om, at vi rundt omkring har arbejdskraft, som er overkvalificeret. Det vil jo komme frem, efterhånden som man tager de enkelte stillinger op til bedømmelse, og lønssystemet er nu smidigere, således at man kan tage konsekvenserne af en ændret bedømmelse af en hel række stillinger. Jeg tror, det, som også hr. Peter Nielsen fremhævede, er et meget vigtigt problem, men jeg tror også, vi har fået redskabet til at løse dette problem i højere grad, end vi måske har haft det under tidligere tjenestemandssystemer.

Jeg lægger megen vægt på, at man i den ordning, som nu er skitseret af regeringen, får det politiske instrument ind i løsningen af problemerne, og derfor betragter jeg som den vigtigste ting i den nyordning, som nu er skitseret, det ministerudvalg med statsministeren i spidsen, som skal stå med det direkte ansvar. Om man kalder det et sekretariat eller et departement, bør ikke være helt afgørende; derimod mener jeg, det afgørende er, at vi får den politiske handlekraft ind i det, for det er et politisk ansvar, og det er ministeren, der må bære dette ansvar. Vi har set, at de hidtidige løsninger, som snarere var baseret på styrelseschefernes ansvar, ikke har slået